

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KATOWICACH**

Katowice, dn. 27 listopada 2014r.

RKT-61-38/13/SB

DECYZJA Nr RKT-36/2014

Stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Kamilowi Rychterowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „SUPRANET” w Sosnowcu,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów** działania Kamila Rychtera prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „SUPRANET” w Sosnowcu, polegające na:

1. obciążaniu konsumentów kosztami montażu instalacji zestawu umożliwiającego korzystanie z usług świadczonych przez Canal + Cyfrowy Sp. z o.o. w przypadku odstąpienia przez nich od umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, co naruszało art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (t. j. Dz.U. z 2012r., poz. 1225), co stanowiło naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

2. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez nieinformowanie konsumentów na piśmie o prawie do odstąpienia od umów - „Zamówienia instalacji zestawu do odbioru Cyfra+” w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz niewręczanie wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (t. j. Dz.U. z 2012r., poz. 1225), co stanowiło naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

3. zaniechaniu wprowadzającym w błąd, polegającym na niepodawaniu konsumentom przy zawieraniu umów - „Zamówienia instalacji zestawu do odbioru CYFRY+” imienia i nazwiska oraz nazwy przedsiębiorcy, co naruszało art. 6 ust. 1 i 4 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. Nr 171, poz. 1206), co stanowiło naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdza się zaniechanie ich stosowania z dniem 10 stycznia 2014r.**

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, nakłada się na Kamila Rychtera prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „SUPRANET” w Sosnowcu **kary pieniężne**, z tytułu naruszenia zakazów, o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie:

- 1) opisanym w punkcie I.1 sentencji niniejszej decyzji w wysokości **1 415 złotych** (słownie: jednego tysiąca czterystu piętnastu złotych),
- 2) opisanym w punkcie I.2 sentencji niniejszej decyzji w wysokości **943 złotych** (słownie: dziewięćset czterdziestu trzech złotych),
- 3) opisanym w punkcie I.3 sentencji niniejszej decyzji w wysokości **472 złotych** (słownie: czterystu siedemdziesięciu dwóch złotych).

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 267) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Kamila Rychtera prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „SUPRANET” w Sosnowcu, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie **40 złotych** (słownie: czterdziestu złotych), w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z urzędu przeprowadzone zostało postępowanie wyjaśniające (RKT-403-19/11/SB) w sprawie wstępnego ustalenia, czy w związku z działalnością Kamila Rychtera prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „SUPRANET” w Sosnowcu (zwanego dalej także przedsiębiorcą lub SUPRANET-em) występowało naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm. - zwanej dalej także uokik).

W dniu 12 grudnia 2013 r. postanowieniem nr 1 (dowód: karty nr 2, 3) wszczęte zostało z urzędu postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez przedsiębiorcę bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

- I. obciążaniu konsumentów kosztami montażu instalacji zestawu umożliwiającego korzystanie z usług świadczonych przez Canal + Cyfrowy Sp. z o.o. w przypadku odstąpienia przez nich od umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, co mogło naruszać art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (t. j. Dz.U. z 2012r., poz. 1225) – zwanej dalej także ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów, co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
- II naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez nieinformowanie konsumentów na piśmie o prawie odstąpienia od umów - „Zamówienia instalacji zestawu do odbioru Cyfra+” w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz niewręczanie wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie

niektórych praw konsumentów, co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

III. zaniechaniu wprowadzającym w błąd, polegającym na niepodawaniu konsumentom przy zawieraniu umów - „Zamówienia instalacji zestawu do odbioru CYFRY+” imienia i nazwiska oraz nazwy przedsiębiorcy, z którym ją zawiera, co może naruszać art. 6 ust. 1 i 4 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. Nr 171, poz. 1206) – zwanej dalej także ustawą o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stanowisko przedsiębiorcy:

W odpowiedzi na zarzuty postawione w postanowieniu nr 1 o wszczęciu postępowania przedsiębiorca przedstawił wyjaśnienia oraz dokumenty dotyczące zawierania umów z konsumentami (dowód: karty nr 74-95).

Pismem z dnia 11 czerwca 2014r. (dowód: karta nr 138) przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o prawie do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w sprawie, z którego nie skorzystał.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Kamil Rychter prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „SUPRANET” w Sosnowcu na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – zwanej dalej także CEIDG (dowód: karta nr 5).

Przedsiębiorca prowadził działalność gospodarczą polegającą na pośredniczeniu w zawieraniu umów o abonament w zakresie usług telewizji cyfrowej świadczonych przez Canal+ Cyfrowy Sp. z o.o., a następnie przez ITI Neovision SA (dowód: karty nr 25, 64, 78). Dodatkowo przedsiębiorca świadczył usługi montażu instalacji zestawów do odbioru ww. usług telewizji cyfrowej. Przedsiębiorca zadeklarował, że umowy w sprawie ww. usług były z konsumentami zawierane w lokalu, jak i w ich domach, a więc poza lokalem przedsiębiorstwa (dowód: karty nr 9, 11, 13, 19, 21).

Przy zawieraniu umów z konsumentami wykorzystywane były m.in. następujące dokumenty: „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+”, „Zamówienie na zawarcie umowy o abonament”, „Umowa o abonament”. W przypadku zamówienia usługi montażu jedynym dokumentem tego dotyczącym było „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” (dowód: karty nr 19, 21).

Stosowany druk „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” zawierał informacje dotyczące: kalkulacji kosztów instalacji zestawu Cyfry+, daty oraz miejsca instalacji. Obejmował on również informacje odnośnie opcji użytkownika dekodera: najem, nabycie na własność. Na zamówieniu podawana była informacja w sprawie pobrania zaliczki. Konsumenty podpisali również deklaracje w brzmieniu: „*Oświadczam, iż jestem poinformowany, że Przedstawiciel jest z telewizji CYFRA+*”. Zamówienie zawierało również podpisywane przez konsumentów oświadczenie w brzmieniu: „*Niniejszym wyrażam zgodę na zainstalowanie przez Instalatora zestawu satelitarnego otrzymanego przy zawarciu umowy o abonament CYFRA+ (Umowa) i przyjmuję do wiadomości, że w wypadku odstąpienia lub rozwiązania Umowy, uiszczona przeze mnie – na rzecz Instalatora – kwota za wykonaną przez niego usługę instalacji zestawu satelitarnego, w wysokości ... PLN, nie podlega zwrotowi*” (dowód: karty nr 48, 61, 63).

Prezes Urzędu dokonał ustaleń w sprawie procedury zawierania umów o abonament oraz składania zamówień instalacji zestawu. Z dokonanych ustaleń wynikało, iż w trakcie pierwszej wizyty konsultant przedstawiał ofertę i podpisywane były zamówienia na zawarcie umowy o abonament oraz zamówienia instalacji zestawu do odbioru CYFRY+. Również w trakcie tej wizyty konsument podpisywał oświadczenie, w którym klient przyjmował do wiadomości, iż w przypadku odstąpienia od umowy kwota pobrana za usługę instalacji zestawu satelitarnego nie podlegała zwrotowi. Na podstawie podanych przez klienta danych przygotowywany był dokument umowy i dystrybutor lub upoważniona przez niego osoba pobierała zestaw do odbioru CYFRY+. Nie wcześniej niż na drugi dzień po podpisaniu zamówienia następowało zawarcie umowy i montaż zestawu. W trakcie drugiej wizyty instalator przedstawiał do podpisu umowę i wszystkie załączniki, tj. oświadczenie o możliwości rezygnacji z usług CYFRA+ w ciągu 10 dni od zawarcia umowy o abonament, wzór oświadczenia o odstąpieniu od tej umowy, oświadczenie będące potwierdzeniem o poinformowaniu abonenta o przysługującym mu prawie do rozwiązania umowy w terminie 10 dni, jak i o pozostawieniu abonentowi wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Po podpisaniu wszystkich dokumentów instalator przystępował do montażu zestawu (dowód: karty nr 11, 13).

W dokumentach podpisywanych przez konsumentów przedsiębiorca używał pieczęci zawierającej następujące informacje: (tajemnica przedsiębiorstwa) *Autoryzowany dystrybutor CYFRA+ Punkt Dystrybucyjny (tajemnica przedsiębiorstwa) w Sosnowcu Tel... 41-200 Sosnowiec, ul. (...)*". W dokumentach, z którymi zapoznawał się konsument brak było imienia i nazwiska, a także nazwy przedsiębiorcy, który zawierał umowę montażu urządzeń (dowód: karty nr 48, 61, 63).

Nazwa przedsiębiorcy wraz z adresem prowadzenia działalności oraz numerem NIP była umieszczana na paragonach fiskalnych potwierdzających wpłatę gotówki. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono, że w dokumentach dotyczących zamówienia usługi montażu oraz zamówienia umowy o abonament, przedsiębiorca nie podawał swego imienia i nazwiska oraz nazwy, pod którą prowadzi działalność gospodarczą (dowód: karty nr 47-58, 60-72).

Przedsiębiorca przedstawił wyjaśnienia dotyczące zmiany stosowanych wzorów dokumentów przy zawieraniu umów z konsumentami dotyczących korzystania z usług telewizji cyfrowej oraz świadczenia usług montażu urządzeń. Na ich podstawie ustalono, że wraz ze zmianą spółki świadczącej usługi telewizji satelitarnej z Canal+ Cyfrowy Sp. z o.o. na ITI Neovision SA wprowadzono odgórną zmianę w zakresie wzorów zamówienia na instalację. Wyjaśniono, że wcześniej stosowane dokumenty uległy zmianie w marcu 2013r. Przedsiębiorca dostarczył dokumenty stosowane przy zawieraniu umów z konsumentami: zamówienie umowy o abonament oraz umowę o abonament z załącznikami. Przedsiębiorca oświadczył, że nie stosował innych dokumentów, a dane dotyczące zamówienia instalacji były odnotowywane ręcznie na zamówieniu (dowód: karty nr 111, 113). Powyższe potwierdzają dostarczone dokumenty (dowód: karty nr 78-95). Dodatkowo przedstawione zostały paragony fiskalne potwierdzające przyjęcie od konsumentów wpłaconych środków pieniężnych (dowód: karty nr 74, 94, 95).

W sprawie udokumentowania zmiany stosowanej praktyki dotyczącej ewentualnego zwracania konsumentom wpłaconych środków pieniężnych w przypadku odstąpienia od umów zawartych poza lokalem, przedsiębiorca nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających zmianę sposobu działania, w szczególności potwierdzeń zwrotu wnoszonych przez konsumentów opłat z tytułu kosztów wykonania usług instalacji, gdy odstąpili oni w terminie 10 dni od umów montażu zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa.

W trakcie prowadzonych czynności nie ustalono terminów stosowania zakwestionowanych dokumentów oraz terminów wprowadzenia do stosowania nowych wzorów dokumentów. Przedsiębiorca poinformował, że nie pamięta terminów zmian oraz, że nie posiada już dokumentów (dowód: karta nr 113).

Na dokumentach dostarczonych w trakcie postępowania w sprawie podejrzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów nadal użyta była pieczęć zawierająca nazwę innego przedsiębiorcy (tajemnica przedsiębiorstwa), niż świadczący usługi montażu oraz reprezentujący dostawcę usług telewizji satelitarnej przy podpisaniu dokumentów w domach konsumentów. Natomiast na paragonie fiskalnym potwierdzającym przyjęcie wpłaty konsumenta znajdowała się jedynie nazwa podmiotu SUPRANET wraz z adresem prowadzenia działalności i jego numer NIP (dowód: karty nr 78-95).

W toku postępowania ustalono, że przedsiębiorca do dnia 9 stycznia 2014 r. współpracował z ITI Neovision SA (poprzednio Canal+ Cyfrowy Sp. z o.o.) i aktualnie nie ma dostępu do dokumentów dotyczących zawartych wcześniej z konsumentami umów (dowód: karty nr 113, 124). Z przekazanych przez przedsiębiorcę informacji wynika, że zmienił branżę, w której prowadzi działalność gospodarczą (dowód: karta nr 113).

Na podstawie dokumentu Informacja o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2013 ustalono przychód przedsiębiorcy, który wyniósł (tajemnica przedsiębiorstwa)zł (słownie: (tajemnica przedsiębiorstwa) (dowód: karta nr 114).

W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w art. 24 ust. 2 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu na podstawie art. 26 ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania. Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W przypadku określonym w art. 27 ust. 1 ww. ustawy Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania (art. 27 ust. 2 ww. ustawy).

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania

godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku¹.

Niniejsza sprawa ma charakter publicznoprawny, gdyż dotyczy naruszenia interesu wszystkich konsumentów, którzy zawarli umowy z przedsiębiorcą, a także potencjalnych jego klientów. Analiza zgromadzonych dokumentów, a także przedstawionych wyjaśnień co do okoliczności zawierania umów nie wykazała, aby określały one szczegółowych warunków, które umożliwiałyby konsumentom zawarcie umów w zakresie montażu urządzeń do instalacji w zakresie telewizji cyfrowej w oparciu o pełne informacje do otrzymania, których mieli prawo zgodnie z ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów oraz wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, iż naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego.

Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie przedmiotowa przesłanka została spełniona, istniała możliwość poddania zachowania przedsiębiorcy dalszej ocenie pod kątem stosowania przez niego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Na mocy art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Aby można było stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów muszą kumulatywnie zostać spełnione następujące przesłanki:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- praktyka musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów,
- praktyka musi być bezprawna.

Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 uokik pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.) tj. osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną nie będącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą (art. 4 ust. 1 ww. ustawy). Działalnością gospodarczą jest zgodnie z przepisem art. 2 tej ustawy, zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W niniejszym postępowaniu podmiot będący stroną postępowania posiada status przedsiębiorcy, gdyż prowadzi działalność na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dowód: karta nr 5). W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, że Kamil Rychter prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „SUPRANET” w Sosnowcu jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 uokik. Zachowania niniejszego podmiotu podlegają zatem ocenie na podstawie przepisów uokik.

Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

¹ Konrad Kohutek: Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2008r., strona 47

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiuje pojęcia zbiorowych interesów konsumentów, stąd przy ustalaniu jego treści należy odwołać się do orzecznictwa sądowego. Pojęcie zbiorowych interesów konsumentów zostało szeroko omówione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. (sygn. akt III SK 27/07). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podał, iż gramatyczna wykładnia tego pojęcia prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowego interesu konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka przedsiębiorcy skierowana jest do „nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów”. Wystarczające powinno być w jego ocenie ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy orzekł też, że *„praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”*.

W rozważanym przypadku oferowane były usługi nieograniczonej grupie osób. W efekcie stosowanych praktyk naruszony został interes zarówno konsumentów, którzy zawarli umowy montażu urządzeń jak i potencjalnych klientów przedsiębiorcy. W związku z powyższym zostało stwierdzone, iż zarzucane w decyzji praktyki naruszały nie tylko interesy ekonomiczne konsumentów, którzy zawarli umowy i nie uzyskali zwrotu wpłaconych środków pieniężnych pomimo odstąpienia od umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa w ustawowym terminie, ale też mogły naruszać interesy klientów, którzy nie odstąpili od umów, a którzy to nie otrzymali wymaganych prawem informacji. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności stwierdzone zostało, iż oceniane praktyki przedsiębiorcy, zakwestionowane w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, godziły w zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań

Kolejną przesłanką, która musi być spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność działania przedsiębiorcy rozumiana jako sprzeczność działania z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny zakazane przepisami prawa administracyjnego, przepisami prawa gospodarczego publicznego, przepisami prawa cywilnego. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, które muszą zostać spełnione w niniejszej sprawie, aby móc uznać stosowane praktyki za bezprawne, konieczne jest dokonanie ich oceny.

I.1 W zakresie punktu I sentencji niniejszej decyzji oceniana praktyka dotyczyła obciążania konsumentów kosztami montażu instalacji zestawu umożliwiającego korzystanie z usług świadczonych przez Canal + Cyfrowy Sp. z o.o. w przypadku odstąpienia przez nich od umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, co naruszało art. 2 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, konsument który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Nie jest dopuszczalne zastrzeżenie, że konsumentowi wolno odstąpić od umowy za zapłatą oznaczonej sumy (odstępne). W razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty (art. 2 ust. 3 ww. ustawy).

Złożenie przez konsumenta zamówienia na zainstalowanie urządzeń do odbioru telewizji cyfrowej potwierdzone było dokumentem pn. „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+”. W przedmiotowym dokumencie umieszczone było oświadczenie, które podpisywał konsument: *„Oświadczenie: Niniejszym wyrażam zgodę na zainstalowanie przez Instalatora zestawu satelitarnego otrzymanego przy zawarciu umowy o abonament CYFRA+ (Umowa) i przyjmuję do wiadomości, że w wypadku odstąpienia lub rozwiązania Umowy, uiszczona przeze mnie – na rzecz Instalatora – kwota za wykonaną przez niego usługę instalacji zestawu satelitarnego, w wysokości ... PLN, nie podlega zwrotowi”*.

Z powyższego postanowienia wynika, iż przedsiębiorca zatrzymywał wpłacone przez konsumentów kwoty w sytuacji odstąpienia przez nich od umów montażu.

W sprawie ocenianej w niniejszy postępowaniu działalności swoje stanowisko przedstawił Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 27 maja 2010r. (sygn. akt VI ACa 1396/09). Pomimo, że orzeczenie dotyczy innego podmiotu ma ono w tym przypadku zastosowanie. W sprawie art. 2 ust. 3 ustawy o ochronie praw konsumentów Sąd stwierdził, co następuje: *„W myśl wskazanego powyżej przepisu w sytuacji złożenia przez konsumenta oświadczenia o odstąpieniu od umowy, umowę poczytuje się za niezawartą a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. Powyższe sformułowanie - zdaniem Sądu Apelacyjnego - nie może budzić wątpliwości, iż wolą ustawodawcy było umożliwienie konsumentowi zakończenia stosunku obligacyjnego z tym skutkiem, iż jest on zwolniony od odpowiedzialności za jakiegokolwiek zobowiązania. Jedynym obowiązkiem nałożonym na strony jest obowiązek zwrotu tego co sobie wzajemnie świadczyły w stanie niezmienionym. Z powyższej regulacji w żaden sposób nie wynika, aby przedsiębiorca mógł żądać od konsumenta, korzystającego z przysługującego mu prawa do odstąpienia od umowy, zwrotu kosztów wykonania instalacji, w oparciu o którą miało odbywać się świadczenie usługi. Konsument jest jedynie zobligowany do zwrotu ewentualnych urządzeń służących do odbioru (dekoder, modem - wręczonych przez przedsiębiorcę), nie może zaś go obciążać zobowiązanie z tytułu kosztów instalacji czy aktywacji zamówionych usług. Z tych bowiem zobowiązań w wypadku odstąpienia od umowy jest on zwolniony”*.

Problem zastosowania przepisów dotyczących umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa był również przedmiotem oceny Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9 grudnia 2009r. (sygn. akt XVII AmA 20/09). Sąd stwierdził, co następuje: *„Zaskarżając przedmiotową decyzję powód powołał się na treść art. 5 pkt 4 powołanej wyżej ustawy, który stanowi, iż przepisów o*

umowach zawieranych z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa nie stosuje się do umów o prace budowlane. Rozstrzygnięcia zatem wymaga, czy umowy zawierane przez powoda polegające na sprzedaży i montażu urządzeń gazowych (kuchni i piecy) można zaliczyć do umów o prace budowlane.

W ocenie Sądu za zasadne należało uznać stanowisko pozwanego, iż zgodnie z treścią art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, pojęcie prace budowlanych nie obejmuje montażu urządzeń gazowych.

Zgodnie bowiem z definicją wynikającą z prawa budowlanego przez „roboty (prace) budowlane” należy rozumieć budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego, przez przebudowę należy rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, przez remont należy z kolei rozumieć wykonywanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, a niestanowiących bieżącej konserwacji, przy czym dopuszcza się stosowanie wyrobów budowlanych innych niż użyto w stanie pierwotnym. Z kolei przez urządzenia budowlane należy rozumieć urządzenia, techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Zdaniem Sądu, przy interpretacji pojęcia umowy o prace budowlane należy mieć również na uwadze, jak to czyni w decyzji Prezes UOKiK, treść art. 647 k.c. który stanowi, iż przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczania projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia.

Ponadto SOKiK podziela przywołane przez pozwanego stwierdzenie zawarte w wyroku SN (I CSK 51/07), iż tradycyjnie przyjmuje się w orzecznictwie i doktrynie, że umowa o roboty budowlane charakteryzuje się tym, iż dotyczy przedsięwzięcia większych rozmiarów, o zindywidualizowanych właściwościach, zarówno fizycznych, jak i użytkowych, któremu w zasadzie towarzyszy projektowanie i zinstytucjonalizowany nadzór. Tymczasem, jak słusznie wskazał Pozwany, w przypadku prac wykonywanych przez Powoda, polegających na montażu urządzeń gazowych, trudno mówić o tym, iż są to przedsięwzięcia większych rozmiarów, które można by zakwalifikować jako prace budowlane.

Analiza przedstawionych przez Powoda umów zawieranych z konsumentami, w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej potwierdza, iż głównym celem zawieranych umów była sprzedaż wskazanych urządzeń, prowadzona poza lokalem przedsiębiorstwa. Prace związane z montażem uprzednio sprzedanych urządzeń, nawet te, które wymagają drobnych czynności z zakresu prac budowlanych, nie mieszczą się zdaniem Sądu w ustawowej definicji „prac budowlanych” o których mowa w art. 5 pkt 4 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów.

W związku z powyższym stwierdzić należy, iż do zawieranych przez powoda umów mają zastosowanie przepisy ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów a zatem umowy te podlegają jednocześnie wynikającym z tej ustawy rygorom sprzedaży prowadzonej poza lokalem przedsiębiorstwa”.

Biorąc pod uwagę powyżej przytoczone orzeczenia sądów Prezes Urzędu uznał, że w przypadku zawieranych umów dotyczących instalacji urządzeń zastosowanie ma ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów w zakresie regulacji dotyczących umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa. W związku z tym konsumenci, którzy zawarli umowy

dotyczące instalacji urządzeń do odbioru telewizji cyfrowej mogli korzystać ze wszystkich praw wynikających z ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów. Jednym z praw, jakie przyznaje im przedmiotowa ustawa jest prawo do odstąpienia od umowy w określonym terminie, przy czym strony zwracają sobie spełnione świadczenia. Przedsiębiorca nie ma prawa również założyć, że konsument może skorzystać z tego prawa po zapłacie oznaczonej sumy (odstępnego).

Jak zostało opisane w części ustalającej decyzji spotkania, w trakcie których konsumenci zamawiali usługę instalacji urządzeń i wypełniali różne dokumenty odbywały się w ich domach. Przedmiotowa okoliczność jest bezsporna. W trakcie niniejszego postępowania ustalono, że konsumentom było przedstawiane do podpisu oświadczenie, przez podpisanie, którego przyjmowali do wiadomości, że w przypadku odstąpienia lub rozwiązania umów uiszczone na rzecz instalatora kwoty za wykonane usługi montażu nie będą zwracane. Z wyjaśnień przedsiębiorcy wynika, że był zobowiązany do stosowania wzoru zamówienia zawierającego przedmiotowe oświadczenie (dowód: karta nr 10, 13).

Przedsiębiorca oświadczył, że klient mógł odstąpić od umowy o abonament w terminie 10 dni od dnia jej zawarcia. Jednak analiza zgromadzonych informacji i dokumentów wykazała, że uprawnienia tego nie stosowano do usług świadczonych na podstawie umowy o wykonania instalacji zestawu do odbioru telewizji cyfrowej. W konsekwencji konsument nie mógł odstąpić od tej drugiej umowy, a złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy o abonament nie niweczyło skutków prawnych umowy o wykonanie instalacji zestawu. Przedsiębiorca wyjaśnił również, że był w stanie zwrócić koszty poniesione za montaż instalacji, gdy otrzymywał pismo konsumenta dotyczące rezygnacji złożonej w ciągu 10 dni (dowód: karta nr 74).

Z powyżej przytoczonych orzeczeń wynika, że konsument miał prawo do zwrotu poniesionych kosztów z tytułu wykonania usługi instalacji w sytuacji, gdy odstąpił od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w terminie 10 dni. Natomiast w ocenianym przypadku prawo przedsiębiorcy do zatrzymania wpłaconych środków pieniężnych zostało odzwierciedlone w oświadczeniu podpisywanym przez konsumentów w momencie złożenia zamówienia wykonania usługi. Takie zastrzeżenie w umowach zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, do których miały zastosowanie przepisy dotyczące odstąpienia od umów określone w ustawie o ochronie niektórych praw konsumentów, należało uznać za bezprawne i naruszające ekonomiczne interesy konsumentów. Wpisanie przedmiotowego oświadczenia do druku zamówienia podpisywanego przez konsumentów mogło wpływać na decyzje konsumentów o nie korzystaniu z prawa do odstąpienia od umów, gdyż mogli oni być przeświadczeni, że nie odzyskają już wpłaconych środków pieniężnych. W efekcie tego konsumenci poprzez nieotrzymanie szczegółowych informacji o swoich prawach nie korzystali z nich, tym samym byli narażeni na poniesienie kosztów, których zgodnie z ustawą nie musieliby ponieść.

Biorąc pod uwagę powyższą interpretację przepisów prawa oraz dokonane ustalenia stanu faktycznego w szczególności w zakresie brzmienia oświadczenia umieszczonego w dokumencie zamówienia, które uprawniało przedsiębiorcę do zatrzymania wpłaconych przez konsumentów kwot, a także wyjaśnienia przedsiębiorcy, Prezes Urzędu stwierdził, iż stosowana przez przedsiębiorcę praktyka naruszała interesy konsumentów oraz była bezprawna. Dlatego też zgodnie z poczynionymi ustaleniami uznane zostało, że stosowana była praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działań przedsiębiorcy oraz naruszanie

zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

I.2 W zakresie punktu I.2 sentencji niniejszej decyzji oceniana praktyka dotyczyła naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez nieinformowanie konsumentów na piśmie o prawie odstąpienia od umów - „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz niewręczania wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów.

Jak to zostało wykazane we wcześniejszej części decyzji do umów zawieranych przez przedsiębiorcę w sprawie zamówienia instalacji miały zastosowanie wymogi informacyjne wynikające z ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów. Tym samym był on zobowiązany przekazywać konsumentom na piśmie informacje o prawie do odstąpienia od umów - „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz miał obowiązek wręczać wzór oświadczenia o odstąpieniu od tych umów.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kto zawiera z konsumentem umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, powinien przed jej zawarciem poinformować konsumenta na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1, i wręczyć wzór oświadczenia o odstąpieniu, z oznaczeniem swojego imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresem zamieszkania (siedziby); obowiązany jest także wręczyć konsumentowi pisemne potwierdzenie zawarcia umowy, stwierdzające jej datę i rodzaj oraz przedmiot świadczenia i cenę.

Analiza wyjaśnień przekazywanych przez przedsiębiorcę oraz dostarczonych dokumentów wykazała, że nie wypełniał on powyżej opisanych ustawowych obowiązków informacyjnych. Jedyne dokument, który konsument otrzymywał w związku z zawarciem umowy zamówienia instalacji urządzeń był dokument pn. „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+”. Natomiast nie zawierał on informacji o prawie do odstąpienia. Konsument nie otrzymywał również treści oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Umowy zawierane poza lokalem przedsiębiorstwa charakteryzują się tym, że konsumenci są zaskakiwani ofertą, w wyniku czego mają ograniczone możliwości jej porównania z innymi ofertami dostępnymi na rynku. W ocenianym przypadku istotne było to, że już w trakcie pierwszej wizyty konsumenci podpisali zamówienia na montaż oraz mogli wpłacać wynagrodzenie za wykonanie usługi lub zaliczkę. Przedsiębiorca w trakcie pierwszej wizyty nie zostawiał konsumentom niezobowiązujących dokumentów, ulotek, folderów, lecz przedstawiał do podpisu dokumenty zawierające już konkretne i wiążące warunki. Tym samym w ocenianym przypadku wystąpił element zaskoczenia konsumentów dotyczący złożenia deklaracji co do zamówienia usługi montażu już w trakcie pierwszej wizyty.

W powołanym już wcześniej wyroku z dnia 9 grudnia 2009r. (sygn. akt XVII AmA 20/09) Sąd stwierdził, co następuje: *„Wobec powyższych ustaleń, stwierdzić należy, iż powód jako profesjonalista w obrocie gospodarczym, zobowiązany był przestrzegać przepisów cytowanej wyżej ustawy, w szczególności: umożliwić konsumentom zrealizowanie prawa odstąpienia od zawartej z nim umowy bez podania przyczyny przez złożenie stosownego oświadczenia na piśmie w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy, poinformować konsumenta na piśmie o prawie odstąpienia od umowy na wyżej wymienionych warunkach, umożliwić odstąpienie od zawartej z nim umowy bez nakładania obowiązku uiszczenia opłaty z tego tytułu.*

Wobec niezachowania przez powoda wskazanych wyżej i nałożonych przez ustawę obowiązków, uprawnione jest zawarte w zaskarżonej decyzji stwierdzenie, że działaniami tymi powód naruszył zbiorowe interesy konsumentów, którzy nieotrzymawszy od powoda szczegółowych informacji o przysługujących im uprawnieniach nie korzystali z nich narażając się w ten sposób na koszty, których zgodnie z ustawą mogliby uniknąć.

(...) Zakwestionowany wzór umowy wykorzystywany przy zawieraniu umów poza lokalem przedsiębiorcy, niewątpliwie utrudniał konsumentom korzystanie z prawa do odstąpienia od umowy bez podania przyczyny przez złożenie stosownego oświadczenia na piśmie w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Nieotrzymanie rzetelnej, pełnej informacji o prawie do odstąpienia od umowy oraz wzoru oświadczenia o odstąpieniu, w konsekwencji mogło doprowadzać do nieskorzystania z tego ustawowego prawa i narażać konsumentów na straty ekonomiczne”.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów konsument powinien otrzymać oprócz informacji o prawie do odstąpienia od umowy, również informację o terminie, w którym może to uczynić, a także wzór oświadczenia o odstąpieniu. „Artykuł 3 ust. 1 dotyczy informacji poprzedzającej zawarcie umowy. Nie jest dopuszczalne przesunięcie jej w czasie na inne stadia kontraktów umownych. Takie zachowanie będzie uznane za delikt profesjonalisty. Gdy ewentualny spór odszkodowawczy oparty na zarzucie naruszenia obowiązków przedsiębiorcy właśnie w tym zakresie, będzie się toczył po zawarciu umowy, wówczas powinien on być kwalifikowany jako naruszenie powinności *ex contractu*. Przedmiotem informacji są trzy grupy danych: a) istnienie i długość trwania praw odstąpienia od umowy; b) gotowy wzór odstąpienia od umowy z oznaczeniem umożliwiającym identyfikację profesjonalisty wraz z jego „geograficznym” adresem (nie wystarczy podanie siedziby w znaczeniu, jaki „siedzibie” nadaje prawo cywilne) i c) dane umożliwiające identyfikację świadczenia i jego przedmiotu, jak również datę zawarcia umowy” /E. Łętowska: Ochrona niektórych praw konsumentów Komentarz 3. Wydanie, C.H. Beck, Warszawa 2011r., str. 40/.

Analiza stosowanych przez przedsiębiorcę dokumentów wykazała, że naruszył on obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Konsumentom nie poinformowani i nie znający przysługujących im uprawnień nie korzystali z nich. W konsekwencji czego konsumenci realizowali umowy, od których mogliby odstąpić. Tym samym konsumenci podejmowali decyzje inne, niż gdyby dysponowali pełnymi, rzetelnymi informacjami o swoich prawach. W efekcie tego stosowana praktyka doprowadziła konsumentów do strat ekonomicznych.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działań przedsiębiorcy oraz naruszanie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

I.3 W zakresie punktu I.3 sentencji niniejszej decyzji oceniana praktyka dotyczyła zaniechania wprowadzającego w błąd, polegającego na niepodawaniu konsumentom przy zawieraniu umów - „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” imienia i nazwiska oraz nazwy przedsiębiorcy, z którym ją zawierali, co naruszało art. 6 ust. 1 i 4 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

W niniejszej sprawie zakwestionowaną praktykę stosowała osoba fizyczna. W sytuacji, gdy działalność gospodarcza prowadzona jest przez osobę fizyczną, to jej dane osobowe stanowią firmę identyfikującą ją. Na podstawie zgromadzonych w sprawie

dokumentów stwierdzone zostało, iż przedsiębiorca posługiwał się pieczęcią zawierającą następujące dane: „(tajemnica przedsiębiorstwa) Nr Dystr. (...) *Autoryzowany Dystrybutor CYFRA+ Punkt Dystrybucyjny* (...) w Sosnowcu tel. (...)”. Przy tym dodać trzeba, że użyta nazwa była nazwą innego niż strona niniejszego postępowania, niezależnie działającego przedsiębiorcy (dowód: karta nr 61-72). W dokumentach dotyczących przyjęcia zamówienia zarówno wykonania instalacji, jak i zawarcia umów o abonament również nie podawano pełnych danych przedsiębiorcy, który świadczył usługi z zakresu montażu. Jednocześnie składając zamówienie konsument podpisuje oświadczenie, z którego wynika, że został poinformowany, że osoba która przedstawia mu dokumenty jest przedstawicielem telewizji cyfrowej (dowód: karta nr 48).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 4 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, praktykę rynkową uznaje się za zaniechanie wprowadzające w błąd, jeżeli pomija istotne informacje potrzebne przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy i tym samym powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. W przypadku propozycji nabycia produktu, za istotne informacje, o których mowa w ust. 1, uznaje się w szczególności: imię i nazwisko (nazwę) i adres przedsiębiorcy (siedzibę) oraz przedsiębiorcy, na którego rzecz działa.

W niniejszym postępowaniu przedsiębiorca wyjaśnił, że forma wykorzystywanych dokumentów została mu narzucona przez podmiot, na rzecz którego prowadzi działalność w zakresie oferowania zawarcia usług abonament (dowód: karta nr 13).

Ustawa o nieuczciwych praktykach rynkowych w sposób jednoznaczny określa informacje, które są istotne dla konsumenta w momencie podjęcia decyzji o zawarciu umowy i które mają na nią wpływ. Nie podawanie konsumentom danych o imieniu i nazwisku oraz nazwie przy prezentowaniu oferty mogło u konsumentów wywołać przeświadczenie, iż zawierali umowy ze spółką, której dane zostały umieszczone na pieczęci lub spółki, która świadczyła usługi telewizji cyfrowej, a nie osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą (dowód: karta nr 21). Mogło to wprowadzać konsumentów w błąd, co do formy prawnej podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Taki sposób przedstawienia formy działalności przedsiębiorcy, mogło powodować, iż był on postrzegany przez konsumentów, jako wiarygodniejszy, o większym majątku, czy też dłuższym stażu prowadzenia działalności.

W przedmiotowym przypadku otrzymanie przez konsumentów pełnych, rzetelnych i prawdziwych informacji było tym ważniejsze, że umowa zamówienia instalacji była zawierana równolegle z umową o abonament, której stroną był inny przedsiębiorca. Ze względu na fakt, że obie umowy były niezależnie zawieranymi kontraktami, w sprawie każdej z nich konsumenci powinni byli otrzymać kompletne informacje ich dotyczące. Dlatego też powinni otrzymać oddzielne niezależne dokumenty z jednoznacznie określonymi danymi przedsiębiorcy.

Biorąc pod uwagę powyższe konsument powinien otrzymać za pośrednictwem dokumentu zamówienia, informacje na temat danych identyfikujących przedsiębiorcę, który miał zrealizować zamówioną usługę montażu.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działań przedsiębiorcy oraz naruszanie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Biorąc pod uwagę analizę poczynionych ustaleń oraz wyjaśnień przedsiębiorcy, a także ze względu na fakt, że w przypadku każdej z zakwestionowanych praktyk zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszanie zbiorowych interesów konsumentów, należało orzec jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji i stwierdzić, iż przedsiębiorca dopuścił się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Stwierdzenie zaniechania stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

W trakcie prowadzonego postępowania ustalone zostało, że kwestionowany w postępowaniu dokument pod nazwą „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” był stosowany co najmniej w okresie od 16 października 2012r. (dowód: karta nr 49). Przedsiębiorca wyjaśnił, że nie jest w stanie określić daty zaprzestania stosowania zamówienia zawierającego oświadczenia konsumenta o akceptacji nie zwracania kosztu montażu w przypadku odstąpienia od umowy (dowód: karta nr 100, 113).

W celu uzyskania pewności co do terminów zmiany stosowanych dokumentów, a także ich brzmienia i formy oraz faktycznej zmiany praktyk dotyczących przekazywanych konsumentom informacji, a także zwracania wpłaconych wcześniej kwot w przypadku odstąpienia od umów, przedsiębiorca został wezwany do udokumentowania zmiany stosowanych praktyk (dowód: karta nr 111). W odpowiedzi na powyższe przedsiębiorca wyjaśnił, że do 9 stycznia 2014r. prowadził działalność związaną z dystrybucją NC+ i nie ma dostępu do dokumentów związanych z zawieraniem umów z konsumentami. Nie przedstawił również dowodów dokonywania zwrotu wpłaconych konsumentom środków pieniężnych w przypadku, gdy odstąpili oni od umów w ustawowym terminie, czy to w przypadku odstąpień składanych przez konsumentów po wszczęciu postępowania, czy też wcześniejszych (dowód: karta nr 113).

W sprawie zarzutu nie podawania za pośrednictwem przedstawianych konsumentom dokumentów imienia i nazwiska oraz nazwy przedsiębiorcy Prezes Urzędu stwierdził, że zakwestionowana praktyka nie została zmieniona. W dostarczonych dokumentach potwierdzających zawarcie z konsumentem umowy posłużono się pieczęcią, która nadal nie zawierała imienia i nazwiska oraz nazwy przedsiębiorcy, jak w przypadku umów ocenionych we wszczęciu niniejszego postępowania. Dodatkowo zarówno na wydawanych paragonach, jak i w dokumentach potwierdzających zawarcie umów o montaż nie podawano imienia i nazwiska przedsiębiorcy, a więc danych identyfikujących go (dowód: karty nr 75-77).

Biorąc pod uwagę dokonane ustalenia stanu faktycznego oraz powyższe okoliczności i nie dostarczenie przez przedsiębiorcę dowodów potwierdzających faktyczne zaniechanie stosowania praktyk, brak było podstaw do stwierdzenia, że w wyniku podjętych działań przedsiębiorca zaniechał stosowania zakwestionowanych praktyk. Przyjęcie takiego założenia znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie Wydziału VI Cywilny z dnia 27 października 2009 r. (sygn. akt VIA Ca 365/09). Sąd stwierdził, że „*Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 23 e ust. 3 ustawy² ciężar udowodnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1 tj. wykazanie, iż przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23 a spoczywa na przedsiębiorcy*”. Pomimo, że przedmiotowe rozstrzygnięcie zapadło pod rządami ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, to

² dotyczy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z zm.)

należy stwierdzić, że w przedmiotowym zakresie orzecznictwo to w pełni może być wykorzystane w postępowaniach prowadzonych w oparciu o aktualnie obowiązującą ustawę.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności uznać należało, że brak jest podstaw do uznania, że przedsiębiorca podjął działania mające na celu doprowadzenie do wyeliminowania ze stosowania bezprawnych zakwestionowanych praktyk. Jednocześnie ze względu na fakt, że ocenie w ramach przedmiotowej decyzji poddana była działalność polegająca na świadczeniu usług instalacji zestawu do odbioru Cyfry+, a następnie NC+, Prezes Urzędu uznał, że dopiero wraz z zaprzestaniem prowadzenia współpracy z ITI Neovision SA z dniem 10 stycznia 2014r. przedsiębiorca zaprzestał stosowania zakwestionowanych praktyk.

W związku z powyższym uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyk za naruszające zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania ich stosowania z dniem 10 stycznia 2014r.

Wobec powyższego należało orzec jak w pkt. I sentencji decyzji.

II. Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszania celowo, czy też nieumyślnie. Dlatego też Prezes Urzędu ma prawo nałożyć karę pieniężną z tytułu stosowania praktyki, gdy narusza ona interesy konsumentów bez względu na to, czy przedsiębiorca ponosi winę za jej stosowanie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszania przepisów ustawy, a także uprzednie naruszanie przepisów ustawy.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Zawodowy (profesjonalny) charakter świadczenia usług wymaga prowadzenia działalności w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa.

Ustalając wysokość poszczególnych kar pieniężnych Prezes Urzędu w pierwszej kolejności przeprowadził ocenę wagi stwierdzonych naruszeń przepisów, ustalając kwotę bazową, będącą podstawą do dalszych obliczeń. Następnie rozważono, czy w okolicznościach przedmiotowej sprawy występują okoliczności łagodzące lub obciążające, uzasadniające odpowiednio zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej, a także jaki wpływ powinny mieć te okoliczności na wysokość kary pieniężnej. W dalszej kolejności sprawdzono, czy tak obliczona kara nie przekracza maksymalnej wysokości kary, jaka została przewidziana w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszych kar jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary (dowód: karta nr 150). Przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w 2013r. wyniósł (tajemnica przedsiębiorstwa)zł (słownie: (tajemnica przedsiębiorstwa) (dowód: karta nr 114), w związku z czym maksymalna kara, jaka mogłaby w niniejszym przypadku zostać wymierzona, to (tajemnica przedsiębiorstwa) zł.

1. Prezes Urzędu uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu naruszenia stwierdzonego w punkcie I.1 sentencji decyzji dotyczącego obciążania konsumentów kosztami montażu instalacji zestawu umożliwiającego korzystanie z usług świadczonych przez Canal + Cyfrowy Sp. z o.o. w przypadku odstąpienia przez nich od umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa.

Umowy zawierane poza lokalem przedsiębiorstwa w szczególności są regulowane przez przepisy prawa. Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów określa prawa konsumentów związane z dokonanymi płatnościami w sytuacji skorzystania z prawa do odstąpienia od umów. Naruszenie prawa konsumentów do zwrotu wpłaconych przez nich środków pieniężnych należy uznać za bezprawną praktykę.

W przedmiotowym przypadku ustalając wyjściowy poziom kary pieniężnej wzięto pod uwagę naturę naruszenia. Analizując powyższą sytuację stwierdzone zostało, iż przedsiębiorca dopuścił się stosowania praktyki na etapie zawarcia kontraktu z wpływem na jego wykonanie.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu bierze pod uwagę spełnienie przesłanki określonej w ww. przepisie tj. uznanie, iż naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. W toku postępowania przedsiębiorca dostarczył swoje stanowisko w sprawie stosowanej praktyki zawierające interpretację przepisów. Analiza zgromadzonych w postępowaniu informacji wykazała, iż brak jest podstaw do postawienia przedsiębiorcy zarzutu umyślności w stosowaniu zakwestionowanej w niniejszej decyzji praktyki.

W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę długi bo przekraczający rok okres stosowania zakwestionowanej w punkcie I.1 sentencji decyzji praktyki. Ze zgromadzonych dokumentów wynika, że praktyka stosowana była przynajmniej od 16 października 2012 r. do 9 stycznia 2014 r.

W oparciu o osiągnięty przez przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszeń uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie (tajemnica przedsiębiorstwa)% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2013r., czyli na poziomie 1572 zł.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zasły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika także, że przedsiębiorca zaprzestał świadczenia usługi montażu instalacji do odbioru telewizji satelitarnej, co znalazło wyraz w postaci obniżenia obliczanej kary pieniężnej o (tajemnica przedsiębiorstwa)%. W efekcie powyższych okoliczności kara wyliczona w oparciu o wielkość bazową została obniżona o (tajemnica przedsiębiorstwa)%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę **1 415 złotych** (słownie: jednego tysiąca czterystu piętnastu złotych), co stanowi (tajemnica przedsiębiorstwa)% osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2013r. przychodu oraz (tajemnica przedsiębiorstwa)% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest ona adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i

wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie II.1 sentencji decyzji.

2. Prezes Urzędu uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu naruszenia stwierdzonego w punkcie I.2 sentencji decyzji dotyczącego naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez nieinformowanie konsumentów na piśmie o prawie odstąpienia od umów - „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1, oraz niewręczanie wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów.

Umowy zawierane poza lokalem przedsiębiorstwa w szczególny sposób regulowane są przez przepisy prawa. Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów określa w sposób szczegółowy informacje, które musi uzyskać konsument w przypadku zawierania tego typu umów. Uzyskanie tych informacji ma na celu ochronę jego interesów poprzez umożliwienie podejmowania świadomych decyzji w zakresie zawarcia i realizacji umowy.

W przedmiotowym przypadku ustalając wyjściowy poziom kary pieniężnej wzięto pod uwagę naturę naruszenia. Analizując powyższą sytuację stwierdzone zostało, iż przedsiębiorca dopuścił się stosowania praktyki na etapie zawierania umów z wpływem na wykonanie kontraktu.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu bierze pod uwagę spełnienie przesłanki określonej w ww. przepisie tj. uznanie, iż naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. W toku postępowania przedsiębiorca dostarczył swoje stanowisko w sprawie stosowanej praktyki zawierające interpretację przepisów. Analiza zgromadzonych w postępowaniu informacji wykazała, iż brak jest podstaw do postawienia przedsiębiorcy zarzutu umyślności w stosowaniu zakwestionowanej w niniejszej decyzji praktyki.

W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę długi bo przekraczający rok okres stosowania zakwestionowanej w punkcie I.2 sentencji decyzji praktyki. Ze zgromadzonych dokumentów wynika, że praktyka stosowana była przynajmniej od 16 października 2012 r. do 9 stycznia 2014 r.

W oparciu o osiągnięty przez przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie (tajemnica przedsiębiorstwa)% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2013r., czyli na poziomie 1 048 zł.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika także, że przedsiębiorca zaprzestał świadczenia usługi montażu instalacji do odbioru telewizji satelitarnej, co znalazło wyraz w postaci obniżenia obliczanej kary pieniężnej o (tajemnica przedsiębiorstwa)%. W efekcie powyższych okoliczności kara wyliczona w oparciu o wielkość bazową została obniżona o (tajemnica przedsiębiorstwa)%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę **943 złotych** (słownie: dziewięćset czterdziestu trzech złotych), co stanowi (tajemnica przedsiębiorstwa)% osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2013r. przychodu oraz (tajemnica przedsiębiorstwa)%

maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest ona adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie II.2 sentencji decyzji.

3. Prezes Urzędu uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu naruszenia stwierdzonego w punkcie I.3 sentencji decyzji polegającego na zaniechaniu wprowadzającym w błąd, polegającym na niepodawaniu konsumentom przy zawieraniu umów - „Zamówienie instalacji zestawu do odbioru Cyfry+” imienia i nazwiska oraz nazwy przedsiębiorcy, z którym ją zawierali, co naruszało art. 6 ust. 1 i 4 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą związaną z realizacją usług na rzecz konsumentów musi przestrzegać wymogów informacyjnych określonych w różnych przepisach prawa. Jedną z ustaw mających zastosowanie jest ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Ustawa ta w sposób jednoznaczny podaje, że przedsiębiorca musi podawać konsumentom dane, które go identyfikują. W przypadku prowadzenia działalności przez osobę fizyczną takimi danymi są jego imię i nazwisko. Natomiast przez zaniechanie przekazania tej informacji naruszany był interes konsumentów.

W przedmiotowym przypadku ustalając wyjściowy poziom kary pieniężnej wzięto pod uwagę naturę naruszenia. Analizując powyższą sytuację stwierdzone zostało, iż przedsiębiorca dopuścił się stosowania praktyki na etapie zawarcia umowy z wpływem na wykonanie kontraktu.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu bierze pod uwagę spełnienie przesłanki określonej w ww. przepisie tj. uznanie, iż naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. W toku postępowania Przedsiębiorca dostarczył swoje stanowisko w sprawie stosowanej praktyki zawierające interpretacje przepisów. Analiza zgromadzonych w postępowaniu informacji wykazała, iż brak jest podstaw do postawienia przedsiębiorcy zarzutu, umyślności w stosowaniu zakwestionowanej w niniejszej decyzji praktyki.

W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę długi bo przekraczający rok okres stosowania zakwestionowanej w punkcie I.3 sentencji decyzji praktyki. Ze zgromadzonych dokumentów wynika, że praktyka stosowana była przynajmniej od 16 października 2012 r. do 9 stycznia 2014 r.

W oparciu o osiągnięty przez przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie (tajemnica przedsiębiorstwa)% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2013r., czyli na poziomie 524 zł.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika także, że przedsiębiorca zaprzestał świadczenia usługi montażu instalacji do odbioru telewizji

satelitarnej, co znalazło wyraz w postaci obniżenia obliczanej kary pieniężnej o (tajemnica przedsiębiorstwa)%. W efekcie powyższych okoliczności kara wyliczona w oparciu o wielkość bazową została obniżona o (tajemnica przedsiębiorstwa)%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę **472 złotych** (słownie: czterystu siedemdziesięciu dwóch złotych), co stanowi (tajemnica przedsiębiorstwa)% osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2013r. przychodu oraz (tajemnica przedsiębiorstwa)% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest ona adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie II.3 sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000.

III. Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie natomiast z art. 264 § 1 k.p.a. jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną. W związku z powyższym postanowiono obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości **40 PLN** (słownie: czterdziestu złotych).

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 101 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie III niniejszej decyzji, stosownie do art. 264 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 Kodeksu postępowania cywilnego, należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Maciej Fragsztajn